

UJ ÉLELET

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Szeged, Vásárhelyi-sugárút 2.
Megjelenik minden vasárnap reggel.

SZÉPIRODALMI, TÁRSADALMI ÉS POLITIKAI
HETILAP.

Előfizetési ára:

Negyedévre	65 K
Fél "	120 "
Egész "	220 "

TARTALOM: Kolozsvári: Negyedik tavasz; Csanády György: versek; Udvarhelyi: Per; —i a—: Hogyan dolgoztak ők... (folytatás.); szentistváni Nemes Irma: Napló; Nagy Péter: Mámor, novella; Györffy István: A magyar Múlt elfakult lapjaiból; ifj. Horváth János: A föld mellére hajolva, vers; Benedek Elek: Mért nem mindjárt? novella; Dr. Erdélyi László egy. tanár: A magyar művelődéstörténet újabb irodalmából; Asztalos Miklós: Pintér Jenő magyar irodalomtörténete; Szőke Sándor: Dr. Pintér Jenő, ismertetés; Szentgyörgyi Ferenc: A csavargó; Cserzy Mihály: Az öreg Szeged, folytatás; Kovács G.: Két Dohnányi hangverseny; Váry Kolos: Szerenád, vers; stb.

Negyedik tavasz

köszöntött ránk számkivetettségünkben. Lágyan elsimult homlokkal ragyog ismét a magyar égbolt, kikeleti szelek simogatnak szeliden: s enyhe kék ég alatt, futó bárányszellők tűnő árnyékában, békét mosolygó, langyos napfény melegében újra áll a régi harc, harsog a viszálykodás lármája, jelszavak rekedt dobaja, pártok tülekedése. Mint a múlt Magyarország annyi elvetélt régi tavaszán; míg öltre ment magyar a magyarral s künn és benn ásták-furták ádáz szivóssággal ellenségeink a mi földünket. A nagy megrázkódtatás összeroppantotta az aláaknázott országot, véresen törtek le drága darabjai az ezeréves testnek, Felébredtünk-e a nagy kataklizma rendülésén?

Egy pillanat volt csupán . . . Ujra biztosan feketéllik a nagy ország egy csonka föld darabja, elmúlt három lankatag esztendő, s a nagy zsvaj, a testvérháboru zürzavara tombol újra teljes erejében s feledve minden romlás, veszteség, pusztulás, átok. Pártszenvedélyek vérborította szemével nem látja senki, testvér káromlások siketítette fülekkel nem hallja senki odaátról rabságban sinylő testvér magyarok könyáztatta, kínban torzult arcát, sanyargatott jaj-át.

Tavaszt várunk, négy hosszú esztendeje várjuk. Tavaszok jönnek, s csak a testvérharc szenvedélyei ágaskodnak mind féktelenebbül, átkozott vér fűt rokont mind vadabb rokongyűlöletre. Tavaszok múlnak s mind messzebb, mind idegenebbül fátyolozzák el a múló idők a mi hazánkat.

Tavaszt várunk, megváltást, egyesülő föllobbanását Nagymagyarország tavaszának. S gyászos figurákként hordozzuk az anakranizmussá váló reménykedést.

A friss tavaszi szelek messzi erdők illatát hozzák el nekünk, üzenet hívó, tördelt szavait sodorják felénk a Maros áradó habjai, türehetetlen fájással feszül meg minden megerjedt hazahúzó szála székely voltunknak, véres könnyekkel kineznek a nyugtalan tavaszi éjszakák.

S még várunk. Résztvevő meleg tekintetet, segítő kart keresünk. De a mi nagy fájdalmunk süket közömbösségen vérezi meg magát, kiáltó szavunk elhal a pártharcok zürzavaros lármájában.

S már nem várunk soká. Úgy lehet, ez a mi utolsó fohászos tavaszunk. Odaát, havasaink alján oláh eke szánt ősi földjeinken, a mi virágszálainkat durva kezek szaggatják, fehér arcu falvainkat, tiszta városainkat idegen fertőzi meg, anyánk hátán csattog a rabság ostora. És szerteszórt számkivetettségünkben már nem várunk és nem könyörgünk soká. Kérő, fohászos kezeink mind keményebb, mind irtalmatlanabb ököllel feszülnek.

Ha nem velünk, mindannyiunkért, akkor ellenünk. És rettenetes ököllel festjük vérvörösre az ítélet tavaszát!

KOLOZSVÁRI.